

UNIA EUROPEJSKA

PARLAMENT EUROPEJSKI

RADA

Strasburg, 19 kwietnia 2023 r.
(OR. en)

2021/0201 (COD)
LEX 2224

PE-CONS 75/1/22
REV 1

CLIMA 694
ENV 1341
AGRI 735
FORETS 143
ONU 143
CODEC 2088

**ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
W SPRAWIE ZMIANY ROZPORZĄDZENIA (UE) 2018/841
W ODNIESIENIU DO ZAKRESU STOSOWANIA,
UPROSZCZENIA PRZEPISÓW DOTYCZĄCYCH SPRAWOZDAWCZOŚCI
I ZGODNOŚCI ORAZ OKREŚLENIA CELÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA 2030 R.,
A TAKŻE ZMIANY ROZPORZĄDZENIA (UE) 2018/1999
W ODNIESIENIU DO POPRAWY MONITOROWANIA, SPRAWOZDAWCZOŚCI,
ŚLEDZENIA POSTĘPÓW I PRZEGLĄDU**

ROZPORZĄDZENIE
PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2023/...

z dnia 19 kwietnia 2023 r,

**w sprawie zmiany rozporządzenia (UE) 2018/841 w odniesieniu do zakresu stosowania,
uproszczenia przepisów dotyczących sprawozdawczości i zgodności
oraz określenia celów państw członkowskich na 2030 r.,
a także zmiany rozporządzenia (UE) 2018/1999 w odniesieniu
do poprawy monitorowania, sprawozdawczości, śledzenia postępów i przeglądu**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów²,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą³,

¹ Dz.U. C 152 z 6.4.2022, s. 192.

² Dz.U. C 301 z 5.8.2022, s. 221.

³ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2023 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 28 marca 2023 r.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Porozumienie paryskie, przyjęte w dniu 12 grudnia 2015 r. na podstawie Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC) (zwane dalej „porozumieniem paryskim”), weszło w życie w dniu 4 listopada 2016 r. Strony porozumienia paryskiego uzgodniły, że utrzymają wzrost średniej temperatury na świecie znacznie poniżej 2 °C ponad poziom sprzed epoki przemysłowej i że będą kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej. Zobowiązanie to zostało wzmocnione przyjęciem w ramach UNFCCC, w dniu 13 listopada 2021 r., paktu klimatycznego z Glasgow, w którym Konferencja Stron UNFCCC będąca organem Stron porozumienia paryskiego uznaje, że skutki zmiany klimatu będą znacznie łagodniejsze przy wzroście temperatury o 1,5 °C niż przy wzroście o 2 °C, oraz postanawia kontynuować starania o ograniczenie wzrostu temperatury do 1,5 °C.

- (2) W swoim sprawozdaniu z globalnej oceny różnorodności biologicznej i usług ekosystemowych z 2019 r. Międzyrządowa Platforma Naukowo-Polityczna ds. Różnorodności Biologicznej i Funkcjonowania Ekosystemów (IPBES) przedstawiła najnowsze dowody naukowe dotyczące trwającej na całym świecie utraty różnorodności biologicznej. W komunikacie Komisji z dnia 20 maja 2020 r. zatytułowanym „Unijna strategia na rzecz bioróżnorodności – Przywracanie przyrody do naszego życia” (zwanym dalej „unijną strategią na rzecz bioróżnorodności 2030”) zwiększono poziom ambicji Unii w odniesieniu do ochrony i odbudowy różnorodności biologicznej oraz dobrze funkcjonujących ekosystemów. Lasy i zdrowe gleby są niezmiernie ważne dla różnorodności biologicznej, ale również dla oczyszczania powietrza i wody, pochłaniania i składowania dwutlenku węgla oraz dla dostarczania trwałych produktów z pozyskiwanego w zrównoważony sposób drewna. Charakter i funkcje lasów są bardzo zróżnicowane w całej Unii, a niektóre rodzaje lasów są bardziej narażone na zmianę klimatu ze względu na takie jej bezpośrednie skutki jak susza, obumieranie lasów spowodowane wzrostem temperatury lub zmiany w rozkładzie obszarów suchych. Do globalnego kryzysu klimatycznego przyczyniają się wylesianie i degradacja lasów, ponieważ zwiększają one emisje gazów cieplarnianych, między innymi w wyniku powiązanych z nimi pożarów lasów, co powoduje utratę zdolności pochłaniania dwutlenku węgla, zmniejszając tym samym odporność dotkniętych tymi zjawiskami obszarów na zmianę klimatu oraz znacznie zmniejszając ich różnorodność biologiczną.

Węgiel organiczny w glebie i będące rezerwuarem węgla martwe drewno, którego duża część zasila rezerwuar węgla w glebie, również należą do kategorii sprawozdawczych szczególnie istotnych zarówno dla działań na rzecz klimatu, jak i dla ochrony różnorodności biologicznej. W komunikacie Komisji z dnia 16 lipca 2021 r. zatytułowanym „Nowa strategia leśna UE 2030” (zwanym dalej „nową strategią leśną UE 2030”) oraz w komunikacie Komisji z dnia 17 listopada 2021 r. zatytułowanym „Strategia UE na rzecz ochrony gleb 2030 – Korzyści ze zdrowych gleb dla ludzi, żywności, przyrody i klimatu” (zwanym dalej „unijną strategią UE na rzecz ochrony gleb 2030”) uznano za konieczne, by chronić i polepszać jakość lasów i ekosystemów gleb w Unii, a także zachęcać do wzmacniania zrównoważonych praktyk gospodarowania, które mogą zwiększyć pochłanianie dwutlenku węgla oraz odporność lasów i gleb w kontekście kryzysu związanego z klimatem i różnorodnością biologiczną. Torfowiska są największym lądowym rezerwuarem węgla organicznego, a lepsze gospodarowanie torfowiskami i lepsza ich ochrona są ważnym elementem przyczyniającym się do łagodzenia zmiany klimatu oraz do ochrony różnorodności biologicznej i ochrony gleby przed erozją.

- (3) Komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2019 r. zatytułowany „Europejski Zielony Ład” (zwany dalej „Europejskim Zielonym Ładem”) stanowi punkt wyjścia w dążeniu do osiągnięcia unijnego celu neutralności klimatycznej najpóźniej do 2050 r., a następnie do osiągnięcia ujemnego bilansu emisji określonego w art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119¹. Europejski Zielony Ład łączy w sobie kompleksowy zestaw wzajemnie wzmacniających się środków i inicjatyw służących osiągnięciu neutralności klimatycznej w Unii do 2050 r., a także określa nową strategię mającą na celu przekształcenie Unii w sprawiedliwe i dostatnie społeczeństwo, którego gospodarka będzie nowoczesna, zasobooszczędna i konkurencyjna i w której wzrost gospodarczy będzie oddzielony od wykorzystania zasobów. Celem Europejskiego Zielonego Ładu jest również ochrona, zachowanie i poprawa kapitału naturalnego Unii oraz ochrona zdrowia i dobrostanu obywateli przed zagrożeniami i negatywnymi skutkami związanymi ze środowiskiem. Jednocześnie transformacja ta ma również wymiar związany z równością płci, a także w szczególny sposób wpływa na niektóre grupy defaworyzowane i szczególnie wrażliwe, do których należą między innymi osoby starsze, osoby z niepełnosprawnościami oraz osoby wywodzące się z mniejszości rasowych lub etnicznych. Należy zatem zapewnić, aby transformacja przebiegała w sprawiedliwy i sprzyjający włączeniu społecznemu sposób, tak aby nikt nie został pominięty.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. ustanawiające ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

- (4) Rozwiązanie problemów związanych z klimatem i ze środowiskiem oraz osiągnięcie celów porozumienia paryskiego stanowią centralny element Europejskiego Zielonego Ładu. Parlament Europejski w rezolucji z dnia 15 stycznia 2020 r. w sprawie Europejskiego Zielonego Ładu¹ wezwał do niezbędnego przekształcenia społeczeństwa w społeczność neutralną dla klimatu najpóźniej do 2050 r., a w swojej rezolucji z dnia 28 listopada 2019 r. w sprawie alarmującej sytuacji klimatycznej i środowiskowej ogłosił kryzys klimatyczny i środowiskowy². Konieczność realizacji celów i znaczenie Europejskiego Zielonego Ładu wzrosły dodatkowo w świetle bardzo poważnych skutków pandemii COVID-19 dla zdrowia i dobrobytu gospodarczego obywateli Unii.
- (5) Ważne jest zapewnienie zgodności działań podejmowanych, aby osiągnąć cele niniejszego rozporządzenia, z celem dotyczącym promowania zrównoważonego rozwoju określonym w art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), z uwzględnieniem celów zrównoważonego rozwoju ONZ, porozumienia paryskiego oraz, w stosownych przypadkach, zasady „nie czynić poważnych szkód” w rozumieniu art. 17 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852³.
- (6) Unia zobowiązała się do ograniczenia do 2030 r. emisji netto gazów cieplarnianych w całej gospodarce Unii o co najmniej 55 % w porównaniu z poziomami z 1990 r. w ramach zaktualizowanego, ustalonego na poziomie krajowym wkładu, przedłożonego Sekretariatowi UNFCCC w dniu 17 grudnia 2020 r.

¹ Dz.U. C 270 z 7.7.2021, s. 2.

² Dz.U. C 232 z 16.6.2021, s. 28.

³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).

- (7) Przyjmując rozporządzenie (UE) 2021/1119, Unia utrzymała w prawodawstwie cel polegający na osiągnięciu w całej gospodarce równowagi między antropogenicznymi emisjami gazów cieplarnianych z różnych źródeł a pochłanianiem przez pochłaniacze gazów cieplarnianych w Unii do 2050 r. oraz, w stosownych przypadkach, na osiągnięciu ujemnych emisji w późniejszym okresie. W rozporządzeniu tym ustanowiono również wiążący cel Unii w zakresie ograniczenia emisji netto gazów cieplarnianych (emisje po odliczeniu pochłaniania) w Unii o co najmniej 55 % do roku 2030 w porównaniu z poziomami z 1990 r. Oczekuje się, że do osiągnięcia tego celu przyczynią się wszystkie sektory gospodarki, w tym sektor użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF). Aby zapewnić podjęcie do 2030 r. dostatecznych działań łagodzących w innych sektorach do 2030 r., wkład pochłaniania netto w realizację unijnego celu klimatycznego na 2030 r. ograniczono do 225 mln ton ekwiwalentu CO₂. W kontekście rozporządzenia (UE) 2021/1119 Komisja potwierdziła w odnośnym oświadczeniu, że zamierza zaproponować zmianę rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841¹ zgodnie z ambitnym celem zwiększenia pochłaniania dwutlenku węgla netto przez sektor LULUCF do poziomu powyżej 300 mln ton ekwiwalentu CO₂ do 2030 r.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/841 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie włączenia emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w wyniku działalności związanej z użytkowaniem gruntów, zmianą użytkowania gruntów i leśnictwem do ram polityki klimatyczno-energetycznej do roku 2030 i zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 oraz decyzję nr 529/2013/UE (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 1).

- (8) Aby przyczynić się do realizacji ambitniejszego celu, jakim jest redukcja emisji gazów cieplarnianych netto z co najmniej 40 % do co najmniej 55 % poziomów porównaniu z poziomami z 1990 r., oraz aby zapewnić, by sektor LULUCF wnosił trwały i przewidywalny długoterminowy wkład w realizację unijnego celu neutralności klimatycznej, dla każdego państwa członkowskiego należy określić wiążące cele w zakresie zwiększenia pochłaniania gazów cieplarnianych netto przez sektor LULUCF w okresie od 2026 r. do 2030 r., dzięki czemu w 2030 r. w zbiorczym ujęciu w Unii zostanie osiągnięty cel pochłaniania netto wynoszący 310 mln ton ekwiwalentu CO₂. Metoda stosowana do ustalania krajowych celów na 2030 r. powinna uwzględniać różnicę między celem unijnym a średnimi emisjami i pochłanianiem gazów cieplarnianych z lat 2016, 2017 i 2018 zgłoszonymi przez każde państwo członkowskie w swoich danych przedłożonych w 2020 r., oraz odzwierciedlać obecne wyniki sektora LULUCF w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, a także udział każdego państwa członkowskiego w powierzchni gruntów zarządzanych w Unii, z uwzględnieniem zdolności danego państwa członkowskiego do poprawy swoich wyników w tym sektorze poprzez praktyki gospodarowania gruntami lub zmiany sposobu użytkowania gruntów z korzyścią dla klimatu i różnorodności biologicznej. Osiągnięcie przez państwa członkowskie nadwyżki wobec celów jeszcze bardziej przyczyniłoby się do osiągnięcia unijnych celów klimatycznych.

- (9) Wiążące cele dotyczące zwiększenia ambicji w zakresie emisji i pochłaniania netto gazów cieplarnianych należy określić dla każdego państwa członkowskiego za pomocą trajektorii liniowej. Trajektorja ta powinna mieć początek w 2022 r. na poziomie średniej emisji gazów cieplarnianych zgłoszonej przez dane państwo członkowskie w latach 2021, 2022 i 2023, a kończyć się w 2030 r. na celu określonym dla tego państwa członkowskiego. Aby zapewnić wspólne osiągnięcie unijnego celu na 2030 r., przy jednoczesnym uwzględnieniu zmienności emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze LULUCF w poszczególnych latach, należy w uzupełnieniu krajowego celu na 2030 r. dla każdego państwa członkowskiego ustanowić zobowiązanie do osiągnięcia określonej sumy emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych netto w okresie od 2026 r. do 2029 r. (dalej „pula na lata 2026–2029”).

- (10) Zasady rozliczania określone w art. 6, 7, 8 i 10 rozporządzenia (UE) 2018/841 zostały opracowane, aby określić, na ile wyniki pod względem łagodzenia zmiany klimatu przez sektor LULUCF mogą przyczynić się do osiągnięcia unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych netto o 40 % do 2030 r., który to cel nie obejmował sektora LULUCF. Aby uprościć ramy regulacyjne dla tego sektora, obecnie obowiązujące zasady rozliczania nie powinny mieć zastosowania po 2025 r., a zgodność z krajowymi celami państw członkowskich powinna być weryfikowana na podstawie zgłoszonych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych. Zapewniłoby to spójność metodologiczną z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady¹, z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842² oraz z nowym celem redukcji emisji gazów cieplarnianych netto co najmniej na poziomie 55 %, obejmującego sektor LULUCF.

¹ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych w oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32).

² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/842 z dnia 30 maja 2018 r. w sprawie wiążących rocznych redukcji emisji gazów cieplarnianych przez państwa członkowskie od 2021 r. do 2030 r. przyczyniających się do działań na rzecz klimatu w celu wywiązania się z zobowiązań wynikających z Porozumienia paryskiego oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 156 z 19.6.2018, s. 26).

- (11) W dniu 16 czerwca 2022 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie zapewnienia sprawiedliwej transformacji w kierunku neutralności klimatycznej¹, w którym podkreśliła potrzebę wprowadzenia środków towarzyszących oraz zwrócenia szczególnej uwagi na wspieranie tych regionów, sektorów przemysłu, mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, pracowników, gospodarstw domowych i konsumentów, którzy staną przed największymi wyzwaniami. W zaleceniu tym zachęca się państwa członkowskie do rozważenia zestawu środków w obszarach zatrudnienia i przemian na rynku pracy, tworzenia miejsc pracy i przedsiębiorczości, bezpieczeństwa i higieny pracy, zamówień publicznych, opodatkowania i systemów ochrony socjalnej, podstawowych usług i mieszkalnictwa, a także między innymi z myślą o wzmocnieniu równości płci oraz kształcenia i szkolenia.
- (12) Biorąc pod uwagę specyfikę sektora LULUCF w każdym państwie członkowskim, a także fakt, że państwa członkowskie muszą poprawić swoje wyniki, aby osiągnąć swoje wiążące cele krajowe, należy pozostawić do dyspozycji państw członkowskich szereg elastyczności, w tym handel nadwyżkami i rozszerzenie elastyczności specyficznej dla lasów, przy jednoczesnym poszanowaniu integralności środowiskowej celów.

¹ Zalecenie Rady z dnia 16 czerwca 2022 r. w sprawie zapewnienia sprawiedliwej transformacji w kierunku neutralności klimatycznej (Dz.U. C 243 z 27.6.2022, s. 35).

- (13) Alternatywne przepisy dotyczące zjawisk katastrofalnych (abiotycznych i biotycznych), takich jak pożary, gradacje szkodników, huragany i ekstremalne zjawiska powodziowe, w celu wyeliminowania niepewności wynikającej z naturalnych procesów w sektorze LULUCF powinny być w 2032 r. dostępne dla tych państw członkowskich, które dołożą wszelkich starań, aby uwzględnić wszelkie skierowane pod ich adresem przez Komisję opinie w kontekście działań naprawczych wprowadzonych niniejszym rozporządzeniem zmieniającym, pod warunkiem że państwa te wyczerpią wszystkie inne dostępne im elastyczności, wprowadzą odpowiednie środki w celu zmniejszenia podatności swoich gruntów na takie zakłócenia oraz że zostanie osiągnięty unijny cel na 2030 r. odnoszący się do sektora LULUCF.

- (14) Ponadto należy wziąć pod uwagę rozproszone i odległe skutki zmiany klimatu w przeciwieństwie do katastrofalnych zjawisk, które z zasady są bardziej krótkotrwałe i geograficznie zlokalizowane. Dzięki temu powinno być również możliwe uwzględnienie odziedziczonych skutków dotychczasowych środków gospodarowania związanych z odsetkiem gleb organicznych na zarządzanych gruntach, który w niektórych państwach członkowskich jest wyjątkowo wysoki w porównaniu ze średnią unijną. Niewykorzystane kwoty kompensacji dostępne na podstawie załącznika VII w latach 2021–2030 należy udostępnić w tym celu, w oparciu o dowody przedłożone Komisji przez zainteresowane państwa członkowskie na podstawie najlepszej dostępnej wiedzy naukowej oraz obiektywnych, mierzalnych i porównywalnych wskaźników, takich jak wskaźnik suchości w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zwalczania pustynnienia w państwach dotkniętych poważnymi suszami lub pustynnieniem, zwłaszcza w Afryce¹, zdefiniowany jako stosunek średnich wartości rocznych opadów do średniej wartości rocznej ewapotranspiracji. Przydziału kompensacji między państwa członkowskie należy dokonywać, w świetle przedłożonych dowodów, na podstawie stosunku dostępnej kwoty ekwiwalentu 50 Mt CO₂ do łącznej kwoty kompensacji, o jaką wnoszą te państwa członkowskie.

¹ Dz.U. L 83 z 19.3.1998, s. 3.

- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania przepisów rozporządzenia (UE) 2018/841 dotyczących określenia dla poszczególnych państw członkowskich rocznych emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na każdy rok w okresie od 2026 do 2029 r. ustalonych na podstawie trajektorii liniowej kończącej się na celu na 2030 r. oraz w celu przyjęcia szczegółowych przepisów dotyczących metody przeprowadzania dowodów w kwestii odległych skutków zmiany klimatu będących poza kontrolą państw członkowskich oraz dotyczących skutków wyjątkowo wysokiego odsetka gleb organicznych, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011¹.
- (16) Zasady zarządzania należy określić tak, aby promować wczesne działania na rzecz osiągnięcia pośredniego celu klimatycznego Unii na 2030 r. oraz unijnego celu neutralności klimatycznej całej gospodarki Unii, zgodnie z trajektorią na lata 2026–2029 wprowadzoną niniejszym rozporządzeniem zmieniającym. Zasady określone w rozporządzeniu (UE) 2018/842 powinny mieć zastosowanie odpowiednio, ze współczynnikiem wyrównawczym obliczanym w następujący sposób: 108 % różnicy między pulą państwa członkowskiego na lata 2026–2029 a odpowiadającymi jej zgłoszonymi poziomami pochłaniania netto zostanie dodane do liczby zgłoszonej za 2030 r. przez to państwo członkowskie. Ponadto przedkładając wnioski dotyczące okresu po 2030 r., Komisja powinna brać pod uwagę wszelkie deficyty nagromadzone do 2030 r. przez każde państwo członkowskie.

¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

- (17) Unia i jej państwa członkowskie są stronami Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska¹ (zwanej dalej „konwencją z Aarhus”). Kontrola publiczna oraz dostęp do wymiaru sprawiedliwości są zasadniczymi składnikami wartości demokratycznych Unii oraz narzędziami ochrony praworządności.
- (18) Aby umożliwić szybkie i skuteczne działanie w przypadku gdy Komisja stwierdzi, że dane państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w realizacji swojego celu na 2030 r., biorąc pod uwagę trajektorię, pulę na lata 2026–2029 oraz elastyczności w ramach niniejszego rozporządzenia, powinien być zastosowany mechanizm działań naprawczych, aby pomóc temu państwu członkowskiemu w powrocie na trajektorię do celu na 2030 r., poprzez zapewnienie podjęcia przez nie dodatkowych działań prowadzących do wzrostu pochłaniania gazów cieplarnianych netto.

¹ Dz.U. L 124 z 17.5.2005, s. 4.

- (19) Wykazy gazów cieplarnianych będą doskonalsze dzięki większemu wykorzystaniu technologii monitorowania i dzięki poszerzonej wiedzy. Z myślą o państwach członkowskich, które ulepszą swoją metodę obliczania emisji i pochłaniania, należy wprowadzić pojęcie korekty metodologicznej. Zastosowanie korekty metodologicznej mogłyby spowodować na przykład następujące czynniki: zmiana metod sprawozdawczych, nowe dane lub korekty błędów statystycznych, włączenie nowych rezerwuarów węgla lub gazów, przeliczenie historycznych szacunków w oparciu o nowe dowody naukowe, zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych, włączenie nowych elementów sprawozdawczych oraz lepsze monitorowanie zjawisk katastrofalnych. Aby nie naruszać integralności środowiskowej, do danych w wykazie emisji gazów cieplarnianych takiego państwa członkowskiego należy zastosować korektę metodologiczną w celu zneutralizowania wpływu zmiany metody na ocenę zbiorowego osiągnięcia unijnego celu na 2030 r.
- (20) W Europie do dostarczania informacji na potrzeby oceny usług ekosystemowych lasów wykorzystuje się krajowe inwentaryzacje lasów. System monitorowania inwentaryzacji lasów różni się w zależności od państwa, ponieważ każde państwo ma swój własny system oparty na swojej własnej metodzie. W nowej strategii leśnej UE 2030 podkreślono potrzebę strategicznej planowej gospodarki leśnej we wszystkich państwach członkowskich, w oparciu o wiarygodne monitorowanie i dane, przejrzyste zarządzanie i skoordynowaną wymianę na poziomie Unii. W tym celu Komisja zapowiedziała, że zamierza przedłożyć wniosek ustawodawczy w sprawie ustanowienia ogólnounijnych ram zintegrowanego monitorowania lasów.

- (21) W celu zmiany i uzupełnienia innych niż istotne elementów rozporządzeń (UE) 2018/841 i (UE) 2018/1999 należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do uzupełnienia rozporządzenia (UE) 2018/841 poprzez ustanowienie przepisów dotyczących rejestrowania i prawidłowego wykonywania operacji w rejestrze Unii ustanowionym na podstawie art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz w odniesieniu do zmiany załącznika V część 3 do rozporządzenia (UE) 2018/1999 poprzez aktualizację wykazu kategorii zgodnie ze stosownymi przepisami prawa Unii. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa¹. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

¹ Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1.

- (22) W komunikacie Komisji z dnia 17 września 2020 r. zatytułowanym „Ambitniejszy cel klimatyczny Europy do 2030 r.” określono różne ścieżki i warianty polityki zmierzające do osiągnięcia zwiększonego unijnego celu klimatycznego na 2030 r. Podkreślono również, że osiągnięcie neutralności klimatycznej będzie wymagało znaczącego wzmożenia działań Unii we wszystkich sektorach gospodarki. Pochłaniacze dwutlenku węgla odgrywają zasadniczą rolę w procesie transformacji w kierunku neutralności klimatycznej w Unii, a szczególnie sektory rolnictwa, leśnictwa i użytkowania gruntów mogą wnieść istotny wkład w ten proces. W przypadku gdy Komisja będzie przeprowadzała ocenę funkcjonowania rozporządzenia (UE) 2018/841 w ramach przeglądu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem zmieniającym i będzie przygotowywała sprawozdanie dla Parlamentu Europejskiego i Rady, powinna ująć w nim aktualne tendencje i prognozy dotyczące z jednej strony emisji gazów cieplarnianych z rolnictwa, a z drugiej strony emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w przypadku gruntów uprawnych, użytków zielonych i terenów podmokłych, a także przeanalizować warianty regulacyjne służące zapewnieniu spójności tych emisji i pochłaniania z celem polegającym na osiągnięciu długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych we wszystkich sektorach gospodarki zgodnie z unijnym celem neutralności klimatycznej i pośrednimi celami klimatycznymi. Ponadto Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na skutki struktury wiekowej lasu, w tym w przypadku gdy skutki te są związane z określonymi okolicznościami wojennymi lub powojennymi, w sposób rzetelny pod względem naukowym, wiarygodny i przejrzysty oraz z myślą o zapewnieniu długoterminowej odporności i zdolności adaptacyjnych lasów.

Biorąc pod uwagę znaczenie tego, by każdy sektor wnosił sprawiedliwy wkład oraz fakt, że transformacja ku neutralności klimatycznej wymaga zmian w całym spektrum polityki oraz wspólnego wysiłku wszystkich sektorów gospodarki i społeczeństwa, co podkreślono w Europejskim Zielonym Ładzie, Komisja powinna w stosownych przypadkach przedłożyć wnioski ustawodawcze ustanawiające ramy na lata po 2030 r.

- (23) Spodziewane spowodowane działalnością człowieka zmiany poziomu emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w ekosystemach morskich i słodkowodnych mogą być znaczące i przypuszczalnie będą zmieniać się w przyszłości w wyniku zmian sposobu ich użytkowania, które mogą nastąpić na przykład w wyniku planowanej ekspansji energii morskiej, potencjalnego wzrostu produkcji w akwakulturze oraz rosnącego poziomu ochrony przyrody potrzebnego do realizacji celów unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030. Obecnie te emisje i to pochłanianie nie są ujęte w standardowych tabelach sprawozdawczych UNFCCC. W ramach przeglądu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem zmieniającym i po przyjęciu metody sprawozdawczej Komisja powinna móc rozważyć przedstawienie sprawozdania na temat postępów, wykonalności analizy i wpływu rozszerzenia zakresu sprawozdawczości na środowiska morskie i słodkowodne w oparciu o najnowsze dowody naukowe dotyczące tych przepływów.

- (24) Aby osiągnąć cel neutralności klimatycznej do 2050 r., a następnie dążyć do osiągnięcia ujemnych emisji, sprawą najwyższej wagi jest ciągle zwiększanie pochłaniania gazów cieplarnianych w Unii, przy jednoczesnym zapewnianiu utrzymania jego trwałości. W stosownych przypadkach konieczne mogą być rozwiązania techniczne, takie jak produkcja bioenergii z wychwytywaniem i składowaniem dwutlenku węgla (BECCS), a także rozwiązania służące wychwytywaniu i składowaniu emisji CO₂ oparte na zasobach przyrody. W szczególności indywidualnych rolników, właścicieli gruntów i lasów lub zarządców lasów należy zachęcać do składowania większej ilości dwutlenku węgla na ich gruntach i w ich lasach, z priorytetowym traktowaniem podejść ekosystemowych i praktyk sprzyjających różnorodności biologicznej, takich jak praktyki gospodarki leśnej bliskiej naturze, odłogowanie, odbudowa zasobów węgla pierwiastkowego w lasach, powiększanie powierzchni zajmowanej przez systemy rolno-leśne, sekwestracja dwutlenku węgla w glebie i odbudowa terenów podmokłych oraz inne innowacyjne rozwiązania. Takie zachęty prowadzą do zwiększonego łagodzenia zmiany klimatu i do większej ogólnej redukcji emisji we wszystkich sektorach biogospodarki, w tym poprzez wykorzystywanie trwałych pozyskanych produktów drzewnych, przy pełnym poszanowaniu zasad ekologicznych wspierających różnorodność biologiczną i gospodarkę o obiegu zamkniętym. Powinno być możliwe ustanowienie procesu włączenia zrównoważonych produktów akumulujących węgiel do zakresu stosowania rozporządzenia (UE) 2018/841 w ramach przeglądu wprowadzonego niniejszym rozporządzeniem zmieniającym, zapewniając spójność z innymi celami środowiskowymi Unii, a także z wytycznymi IPCC.

- (25) Biorąc pod uwagę znaczenie udzielenia wsparcia finansowego właścicielom lub zarządcom gruntów i lasów na potrzeby osiągnięcia celów określonych w niniejszym rozporządzeniu zmieniającym, podczas oceny projektów aktualizacji najnowszych zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu w ramach rozporządzenia (UE) 2018/1999 Komisja powinna zapewnić, aby wsparcie finansowe, w tym odpowiedni odsetek dochodów ze sprzedaży na aukcji uprawnień w ramach EU ETS na podstawie dyrektywy 2003/87/WE i wykorzystywanych na rzecz LULUCF, zostało przeznaczone na polityki i działania dostosowane do osiągnięcia puli i celów państw członkowskich określonych w niniejszym rozporządzeniu zmieniającym. W swojej ocenie Komisja powinna zwrócić szczególną uwagę na promowanie podejść ekosystemowych oraz na potrzebę zapewnienia trwałości dodatkowego pochłaniania gazów cieplarnianych, z uwzględnieniem obowiązujących przepisów.
- (26) Proces ustalania unijnego celu na 2030 r. opiera się na danych z wykazów zgłoszonych przez państwa członkowskie za lata 2016, 2017 i 2018. Rzetelność przedłożonych sprawozdań z wykazami ma zatem istotne znaczenie. Dlatego w razie znaczącego spadku pochłaniania netto w latach 2016, 2017 i 2018 metody stosowane przez państwa członkowskie powinny zostać zweryfikowane. Zgodnie z zasadą przejrzystości oraz aby wzbudzić większe zaufanie do postępów w zakresie sprawozdawczości, wyniki tych weryfikacji powinny być podawane do wiadomości publicznej. Na podstawie tych weryfikacji Komisja powinna, w stosownych przypadkach, przedstawić wnioski służące zapewnieniu, aby Unia pozostała na dobrej drodze do osiągnięcia celu pochłaniania netto wynoszącego 310 Mt.

- (27) Aby określić trajektorię dla państw członkowskich na lata 2026–2029, Komisja powinna przeprowadzić kompleksowy przegląd w celu zweryfikowania danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023. W tym celu, oprócz kompleksowych przeglądów, które Komisja ma przeprowadzić w 2027 r. i 2032 r., w 2025 r. należy przeprowadzić kompleksowy przegląd zgodnie z art. 38 rozporządzenia (UE) 2018/1999.
- (28) Wartości zwarcia koron w drzewostanie dla każdego państwa członkowskiego zawarte w załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/841 powinny być spójne z wartościami zgłoszonymi UNFCCC lub z przewidywalnymi aktualizacjami tych wartości.

- (29) Ze względu na wprowadzenie celów opartych na sprawozdawczości na mocy niniejszego rozporządzenia zmieniającego, emisje i pochłanianie gazów cieplarnianych muszą być szacowane z większą dokładnością. Ponadto unijna strategia na rzecz ochrony bioróżnorodności 2030, komunikat Komisji z dnia 20 maja 2020 r. w sprawie strategii „Od pola do stołu” na rzecz sprawiedliwego, zdrowego i przyjaznego dla środowiska systemu żywnościowego, nowa strategia leśna UE 2030, strategia UE na rzecz ochrony gleb 2030, komunikat Komisji z dnia 15 grudnia 2021 r. w sprawie zrównoważonego obiegu węgla, dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001¹ oraz komunikat Komisji z dnia 24 lutego 2021 r. zatytułowany „Budując Europę odporną na zmianę klimatu – nowa Strategia w zakresie przystosowania do zmiany klimatu” będą wymagały zwiększonego monitorowania gruntów, przyczyniając się tym samym do ochrony i zwiększenia odporności pochłaniania dwutlenku węgla w oparciu o zasoby przyrody w całej Unii. Należy zmodernizować monitorowanie i sprawozdawczość w zakresie emisji i pochłaniania, w stosownych przypadkach wykorzystując zaawansowane technologie dostępne w ramach programów unijnych, takich jak Copernicus, oraz dane cyfrowe zbierane w ramach wspólnej polityki rolnej, przy zastosowaniu innowacji w dziedzinie dwojakiej transformacji ekologicznej i cyfrowej.

¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

- (30) Należy wprowadzić przepisy dotyczące mapowania i monitorowania – zarówno w terenie, jak i z wykorzystaniem teledetekcji – aby umożliwić państwom członkowskim dysponowanie dokładnymi pod względem geograficznym informacjami pozwalającymi na określenie priorytetowych obszarów, które mogłyby się przyczynić do działań na rzecz klimatu. W ramach ogólnej poprawy monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji prace powinny również skupić się na zharmonizowaniu i udoskonaleniu baz danych dotyczących działalności i czynników emisji, aby poprawić jakość wykazów gazów cieplarnianych.
- (31) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, w szczególności dostosowanie, w świetle rozporządzenia (UE) 2021/1119, zobowiązań państw członkowskich w sektorze LULUCF, które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego oraz redukcji emisji gazów cieplarnianych w okresie od 2021 do 2030 r., nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na ich rozmiar i skutki możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (32) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (UE) 2018/841 oraz (UE) 2018/1999,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) 2018/841 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące:

- a) zobowiązań państw członkowskich w sektorze użytkowania gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwa (LULUCF), które przyczyniają się do osiągnięcia celów porozumienia paryskiego i osiągnięcia unijnego celu redukcji emisji gazów cieplarnianych w latach 2021–2025;
- b) rozliczania emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w sektorze LULUCF oraz kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zobowiązań, o których mowa w lit. a), w latach 2021–2025;
- c) unijnego celu na 2030 r. w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto w sektorze LULUCF;
- d) celów pochłaniania gazów cieplarnianych netto w sektorze LULUCF dla państw członkowskich w latach 2026–2030.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I sekcja A do niniejszego rozporządzenia, zgłoszonych zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999* i występujących na terytoriach państw członkowskich w okresie od 2021 r. do 2025 r. w którejkolwiek z następujących kategorii rozliczania gruntów:
 - a) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty uprawne, grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty, które zostały przekształcone w grunty leśne (zwane dalej „gruntami zalesionymi”);
 - b) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty leśne przekształcone w grunty uprawne, grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty (zwane dalej „gruntami wylesionymi”);
 - c) użytkowane grunty zgłoszone jako jedno z poniższych (zwane dalej „zarządzanymi gruntami uprawnymi”):
 - (i) grunty uprawne pozostające gruntami uprawnymi;
 - (ii) grunty trawiaste, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w grunty uprawne;
 - (iii) grunty uprawne przekształcone w tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty;

- d) użytkowane grunty zgłoszone jako jedno z poniższych (zwane dalej „zarządzanymi gruntami trawiastymi”):
- (i) grunty trawiaste pozostające gruntami trawiastymi;
 - (ii) grunty uprawne, tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w grunty trawiaste;
 - (iii) grunty trawiaste przekształcone w tereny podmokłe, grunty zabudowane lub inne grunty;
- e) użytkowane grunty zgłoszone jako grunty leśne pozostające gruntami leśnymi (zwane dalej „zarządzanymi gruntami leśnymi”);
- f) w przypadku gdy państwo członkowskie powiadomiło Komisję do 31 grudnia 2020 r. o zamiarze włączenia zarządzanych terenów podmokłych do zakresu swoich zobowiązań zgodnie z art. 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, użytkowanie gruntów zgłoszone jako jedno z poniższych (zwane dalej „zarządzanymi terenami podmokłymi”):
- tereny podmokłe pozostające terenami podmokłymi,
 - grunty zabudowane lub inne grunty przekształcone w tereny podmokłe,
 - tereny podmokłe przekształcone w grunty zabudowane lub inne grunty.

2. Niniejsze rozporządzenie ma również zastosowanie do emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych wymienionych w załączniku I sekcja A do niniejszego rozporządzenia, zgłoszonych zgodnie z art. 26 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 i występujących na terytoriach państw członkowskich w okresie od 2026 r. do 2030 r. w którejkolwiek z następujących kategorii sprawozdawczych gruntów lub sektorów:
- a) grunty leśne;
 - b) grunty uprawne;
 - c) grunty trawiaste;
 - d) tereny podmokłe;
 - e) grunty zabudowane;
 - f) inne grunty;
 - g) pozyskane produkty drzewne;
 - h) inne;

- i) depozycja atmosferyczna;
- j) wymywanie azotu i jego odpływ.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1999 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie zarządzania unią energetyczną i działaniami w dziedzinie klimatu, zmiany rozporządzeń Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 663/2009 i (WE) nr 715/2009, dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady 94/22/WE, 98/70/WE, 2009/31/WE, 2009/73/WE, 2010/31/UE, 2012/27/UE i 2013/30/UE, dyrektyw Rady 2009/119/WE i (UE) 2015/652 oraz uchylecia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 525/2013 (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 1).”;

3) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) »zjawiska katastrofalne« oznaczają wszelkie nieantropogeniczne zdarzenia lub okoliczności, które prowadzą do znaczących emisji z sektora LULUCF i których występowanie leży poza kontrolą danego państwa członkowskiego oraz których wpływu na emisje dane państwo członkowskie obiektywnie nie jest w stanie znacząco ograniczyć, nawet po ich wystąpieniu;”;

b) dodaje się punkt w brzmieniu:

„11) »zmiana klimatu« oznacza zmianę klimatu przypisywaną pośrednio lub bezpośrednio działalności człowieka, która zmienia skład atmosfery ziemskiej i która jest dodatkowa w stosunku do naturalnej zmienności klimatu obserwowanej w porównywalnych okresach.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zobowiązania i cele

1. W okresie od 2021 do 2025 r., z uwzględnieniem elastyczności przewidzianych w art. 12, 13 i 13a, każde państwo członkowskie zapewnia, aby emisje gazów cieplarnianych nie przewyższały ich pochłaniania, co oblicza się jako sumę całkowitych emisji i całkowitego pochłaniania na jego terytorium we wszystkich kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1.
2. Unijny cel na 2030 r. w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto wynosi 310 mln ton ekwiwalentu CO₂, co jest sumą wartości emisji i pochłaniania netto gazów cieplarnianych w poszczególnych państwach członkowskich w 2030 r. określonych w kolumnie D załącznika IIa, i opiera się na średniej przedłożonych w 2020 r. danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018.

3. Każde państwo członkowskie zapewnia, z uwzględnieniem elastyczności przewidzianych w art. 12 i 13b, aby suma jego emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na jego terytorium i we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), zgłoszonych w wykazie gazów cieplarnianych za 2030 r. przedłożonym w 2032 r., w porównaniu ze średnią danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 przedłożonych w 2032 r., nie przekraczała celu określonego dla tego państwa członkowskiego w kolumnie C załącznika IIa.
4. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby suma różnic między poniższymi literami dla każdego roku w okresie od 2026 do 2029 r. nie przekraczała puli na lata 2026–2029:
 - a) emisjami i pochłanianiem gazów cieplarnianych na jego terytorium i we wszystkich kategoriach sprawozdawczych gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a
 - b) średnią wartością z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023 przedłożonych w 2032 r.

Pulę na lata 2026–2029 określa się jako sumę różnic dla każdego roku w okresie od 2026 do 2029 r. dla każdego państwa członkowskiego między:

- a) rocznymi dopuszczalnymi wielkościami emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych dla tych lat, ustalonymi na podstawie trajektorii liniowej do 2030 r., a
- b) średnią wartością z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023 przedłożonych w 2025 r.

Trajektoria liniowa państwa członkowskiego rozpoczyna się w 2022 r. od średniej wartości danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023, a jej punktem końcowym w 2030 r. jest wartość uzyskana przez dodanie wartości określonej dla tego państwa członkowskiego w kolumnie C załącznika IIa do średniej wartości danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018.

Pulę na lata 2026–2029 określa się na podstawie danych z wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych w 2025 r., a zgodność z tą pulą ocenia się na podstawie danych z wykazów gazów cieplarnianych przedłożonych w 2032 r.

5. Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające roczne dopuszczalne wielkości oparte na trajektorii liniowej pochłaniania gazów cieplarnianych netto dla każdego państwa członkowskiego na każdy rok w okresie 2026–2029 w przeliczeniu na tony ekwiwalentu CO₂. Te trajektorie krajowe opierają się na średnich danych z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2021, 2022 i 2023, zgłoszonych przez każde państwo członkowskie.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16a niniejszego rozporządzenia. Na użytek tych aktów wykonawczych Komisja dokonuje kompleksowego przeglądu najnowszych danych z krajowych wykazów przekazanych przez państwa członkowskie na podstawie art. 26 ust. 4 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

6. Przyjmując polityki służące realizacji swoich zobowiązań, celów i puli, o których mowa w niniejszym artykule, państwa członkowskie uwzględniają potrzebę zapewnienia uczciwej i sprawiedliwej społecznie transformacji dla wszystkich. Komisja może wydać wytyczne w celu wsparcia państw członkowskich w tym zakresie.”;

5) art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie przygotowuje i prowadzi rachunki rozliczeniowe dokładnie odzwierciedlające emisje i pochłanianie w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2. Państwa członkowskie zapewniają dokładność, kompletność, spójność, publiczną dostępność, porównywalność i przejrzystość swoich rozliczeń i innych danych przekazywanych na podstawie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie oznaczają emisje znakiem dodatnim (+), a pochłanianie – znakiem ujemnym (-).”;

6) art. 6 ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie rozliczają emisje i pochłanianie w odniesieniu do gruntów zalesionych i gruntów wylesionych obliczone jako całkowite emisje i całkowite pochłanianie dla każdego roku w okresie od 2021 do 2025 r.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 3 i nie później niż w 2025 r., w przypadku gdy użytkowane grunty przekształcono z gruntów uprawnych, gruntów trawiastych, terenów podmokłych, gruntów zabudowanych lub innych gruntów na grunty leśne, państwo członkowskie może 30 lat po dacie tego przekształcenia zmienić klasyfikację takich gruntów z kategorii gruntów przekształconych w grunty leśne na kategorię grunty leśne pozostające gruntami leśnymi, jeżeli taka zmiana jest należycie uzasadniona na podstawie wytycznych IPCC.”;

7) art. 7 ust. 1, 2 i 3 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów uprawnych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych gruntów uprawnych w okresie bazowym od 2005 do 2009 r.

2. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów trawiastych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych gruntów trawiastych w okresie bazowym od 2005 do 2009 r.

3. W okresie od 2021 do 2025 r. każde państwo członkowskie, które włącza w zakres swojego zobowiązania zarządzane tereny podmokłe, rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych terenów podmokłych obliczone jako emisje i pochłanianie w tym okresie pomniejszone o pięciokrotność średnich rocznych emisji i pochłaniania danego państwa członkowskiego w odniesieniu do zarządzanych terenów podmokłych w okresie bazowym od 2005 do 2009 r.”;

8) w art. 8 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Każde państwo członkowskie rozlicza emisje i pochłanianie w odniesieniu do zarządzanych gruntów leśnych obliczone jako emisje i pochłanianie w okresie od 2021 do 2025 r. pomniejszone o pięciokrotność poziomu referencyjnego dla lasów danego państwa członkowskiego.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Do dnia 31 grudnia 2018 r. państwa członkowskie przedłożą Komisji swoje krajowe plany rozliczania dla leśnictwa, w tym proponowany poziom referencyjny dla lasów, na lata 2021–2025. Krajowy plan rozliczania dla leśnictwa musi zawierać wszystkie elementy wymienione w załączniku IV sekcja B i podaje się go do wiadomości publicznej, w tym za pośrednictwem internetu.”;

c) ust. 7–10 otrzymują brzmienie:

- „7. W razie potrzeby w oparciu o oceny techniczne przeprowadzone zgodnie z ust. 6 akapit pierwszy oraz, w stosownych przypadkach, zalecenia techniczne wydane zgodnie z ust. 6 akapit drugi państwa członkowskie do dnia 31 grudnia 2019 r. poinformują Komisję o swoich zmienionych proponowanych poziomach referencyjnych dla lasów na lata 2021–2025. Komisja publikuje proponowane poziomy referencyjne dla lasów przekazane jej przez państwa członkowskie.
8. Na podstawie proponowanych poziomów referencyjnych dla lasów przedłożonych przez państwa członkowskie, oceny technicznej przeprowadzonej na podstawie ust. 6 niniejszego artykułu oraz, w stosownych przypadkach, zmienionych proponowanych poziomów referencyjnych dla lasów przedłożonych na podstawie ust. 7 niniejszego artykułu Komisja przyjmuje zgodnie z art. 16 akty delegowane zmieniające załącznik IV w celu określenia poziomów referencyjnych dla lasów, które mają być stosowane przez państwa członkowskie w okresie od 2021 do 2025 r.

9. Jeżeli państwo członkowskie nie przedłoży Komisji swojego poziomu referencyjnego dla lasów w terminach określonych w ust. 3 niniejszego artykułu oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 7 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje zgodnie z art. 16 akty delegowane zmieniające załącznik IV w celu określenia poziomu referencyjnego dla lasów, który ma być stosowany przez to państwo członkowskie w okresie od 2021 do 2025 r., na podstawie dowolnej oceny technicznej przeprowadzonej zgodnie z ust. 6 niniejszego artykułu.
10. Akty delegowane, o których mowa w ust. 8 i 9, przyjmuje się do dnia 31 października 2020 r. dla okresu od 2021 do 2025 r.”;

9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na koniec okresu od 2021 do 2025 r. państwa członkowskie mogą wyłączyć ze swoich rozliczeń dotyczących gruntów zalesionych i zarządzanych gruntów leśnych emisje gazów cieplarnianych wynikające ze zjawisk katastrofalnych, które przewyższają średnie emisje spowodowane przez zjawiska katastrofalne w okresie od 2001 do 2020 r., z wyjątkiem statystycznych wartości odstających (zwane dalej „poziomem tła”). Poziom tła oblicza się zgodnie z niniejszym artykułem i załącznikiem VI.”;

b) w ust. 2 lit. b) rok „2030 r.” zastępuje się rokiem „2025 r.”;

10) art. 11, 12 i 13 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

Elastyczności i zarządzanie

1. Państwo członkowskie może zastosować:
 - a) elastyczności ogólne określone w art. 12; oraz
 - b) aby spełnić zobowiązanie oraz osiągnąć cel i pulę określone zgodnie z art. 4, elastyczności określone w art. 13 i 13b.

Oprócz elastyczności, o których mowa w akapicie pierwszym, Finlandia może zastosować dodatkową kompensację zgodnie z art. 13a.

2. Jeżeli państwo członkowskie nie spełnia wymogów monitorowania ustanowionych w art. 26 rozporządzenia (UE) 2018/1999, Centralny Administrator wyznaczony na podstawie art. 20 dyrektywy 2003/87/WE (zwany dalej „Centralnym Administratorem”) tymczasowo zakazuje temu państwu członkowskiemu przenoszenia na podstawie art. 12 ust. 2 niniejszego rozporządzenia lub stosowania elastyczności dotyczących zarządzanych gruntów leśnych na podstawie art. 13 niniejszego rozporządzenia. Komisja może również udzielić takiemu państwu członkowskiemu dodatkowej pomocy technicznej.

Artykuł 12

Elastyczności ogólne

1. W przypadku gdy w okresie od 2021 do 2025 r. całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie w danym państwie członkowskim lub, w okresie od 2026 do 2030 r., różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium danego państwa członkowskiego a zobowiązaniem, celem lub pulą określonymi dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 niniejszego rozporządzenia jest dodatnia, a to państwo członkowskie postanowiło skorzystać ze swojej elastyczności i wystąpiło o usunięcie rocznych limitów emisji na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/842, ilość usuniętych limitów emisji uwzględnia się w odniesieniu do wypełnienia przez to państwo członkowskie odpowiednio jego zobowiązania, celu lub puli określonych zgodnie z art. 4 niniejszego rozporządzenia.
2. W zakresie, w jakim w okresie od 2021 do 2025 r. całkowite pochłanianie przewyższa całkowite emisje w danym państwie członkowskim lub, w okresie od 2026 do 2030 r., różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium danego państwa członkowskiego a zobowiązaniem, celem lub pulą określonymi dla tego państwa członkowskiego w art. 4 niniejszego rozporządzenia jest ujemna, oraz po odjęciu wszelkich ilości uwzględnionych na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842, to państwo członkowskie może przenieść pozostałą ilość pochłaniania na inne państwo członkowskie. Przeniesioną ilość uwzględnia się przy ocenie przestrzegania przez otrzymujące państwo członkowskie odpowiednio jego zobowiązania, celu lub puli zgodnie z art. 4 niniejszego rozporządzenia.

3. Aby uniknąć podwójnego liczenia, ilość pochłaniania netto uwzględnianą na podstawie art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842 odejmuje się od ilości, którą to państwo członkowskie może przenieść na inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu.
4. Państwa członkowskie powinny wykorzystywać dochody, lub ich równowartość finansową, uzyskane z przeniesienia na podstawie ust. 2 na przeciwdziałanie zmianie klimatu w Unii lub w państwach trzecich. Państwa członkowskie informują Komisję o wszelkich działaniach podjętych na podstawie niniejszego ustępu oraz podają te informacje do wiadomości publicznej w łatwo dostępnej formie.
5. Przeniesienie na podstawie ust. 2 może następować w związku z projektem lub programem mającym na celu ograniczenie emisji gazów cieplarnianych, który jest realizowany w sprzedającym państwie członkowskim i finansowany przez otrzymujące państwo członkowskie, pod warunkiem że nie występuje podwójne liczenie i zapewniona jest identyfikowalność.

Artykuł 13

Elastyczności dotyczące zarządzanych gruntów leśnych

1. W przypadku gdy, w okresie od 2021 do 2025 r., w danym państwie członkowskim w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1, rozliczanych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, to państwo członkowskie może zastosować elastyczność dla zarządzanych gruntów leśnych określoną w niniejszym artykule w celu osiągnięcia zgodności z art. 4 ust. 1.

2. W przypadku gdy, w latach 2021–2025, wynik obliczenia, o którym mowa w art. 8 ust. 1, jest liczbą dodatnią, dane państwo członkowskie jest uprawnione do kompensacji emisji odpowiadających wynikowi tych obliczeń, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
- a) w swojej strategii przedłożonej zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2018/1999 dane państwo członkowskie uwzględniło trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, pochłaniaczy i rezerwuarów, a także informacje na temat wpływu takich środków na odpowiednie cele środowiskowe, w tym między innymi na ochronę różnorodności biologicznej i dostosowanie do zjawisk katastrofalnych; oraz
 - b) całkowite emisje w Unii nie przekraczają całkowitego pochłaniania w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w latach 2021–2025.

Oceniając, czy w Unii całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, jak określono w lit. b) akapit pierwszy niniejszego ustępu, Komisja zapewnia, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności przewidzianych w art. 12 niniejszego rozporządzenia oraz w art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.

3. Kompensacja, o której mowa w ust. 2, może obejmować wyłącznie pochłaniacze rozliczone jako emisje w stosunku do poziomu referencyjnego dla lasów danego państwa członkowskiego i nie może przekraczać, na okres od 2021 do 2025 r., 50 % maksymalnej kwoty kompensacji dla danego państwa członkowskiego określonej w załączniku VII.
4. Państwa członkowskie przedkładają Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych obliczonego zgodnie z załącznikiem VI oraz środków, które planują przyjąć w celu zapobieżenia podobnym skutkom lub ich złagodzenia w przyszłości, aby kwalifikować się do uzyskania kompensacji pozostałych pochłaniaczy rozliczanych jako emisje w stosunku do ich poziomu referencyjnego dla lasów, do wysokości kwoty określonej w załączniku VII kompensacji na lata 2021–2025 niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza kwotę dostępnej niewykorzystanej kompensacji, ta niewykorzystana kompensacja jest rozdzielana proporcjonalnie między zainteresowane państwa członkowskie. Komisja podaje do wiadomości publicznej dowody przedstawione przez państwa członkowskie.”;

11) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 13a

Dodatkowa kompensacja

1. Finlandia może skompensować maksymalnie dodatkowe 5 mln ton ekwiwalentu CO₂ emisji rozliczanych w kategoriach rozliczania gruntów: zarządzane grunty leśne, grunty wylesione, zarządzane grunty uprawne i zarządzane grunty trawiaste w okresie od 2021 r. do 2025 r., pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
 - a) w strategii przedłożonej zgodnie z art. 15 rozporządzenia (UE) 2018/1999 Finlandia uwzględniła trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, pochłaniaczy i rezerwuarów, jakimi są lasy;
 - b) całkowite emisje w Unii nie przekraczają całkowitego pochłaniania w kategoriach rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, w okresie od 2021 do 2025 r.

Oceniając, czy w Unii całkowite emisje przewyższają całkowite pochłanianie, jak określono w akapicie pierwszym lit. b) niniejszego ustępu, Komisja zapewnia, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności przewidzianych w art. 12 i art. 13 niniejszego rozporządzenia oraz w art. 7 ust. 1 lub art. 9 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/842.

2. Dodatkową kompensację ogranicza się do:
 - a) kwoty przekraczającej elastyczność dla zarządzanych gruntów leśnych dostępną dla Finlandii w okresie od 2021 do 2025 r. zgodnie z art. 13;
 - b) emisji spowodowanych historycznym przekształceniem z kategorii gruntów leśnych na jakąkolwiek inną kategorię użytkowania gruntów, które miało miejsce nie później niż w dniu 31 grudnia 2017 r.;
 - c) kwoty niezbędnej do zapewnienia zgodności z art. 4.
3. Dodatkowa kompensacja nie podlega przeniesieniu na podstawie art. 12 niniejszego rozporządzenia lub art. 7 rozporządzenia (UE) 2018/842.
4. Wszelka niewykorzystana dodatkowa kompensacja z kwoty 5 mln ton ekwiwalentu CO₂, o której mowa w ust. 1, zostaje anulowana.
5. Centralny Administrator przeprowadza w rejestrze Unii ustanowionym zgodnie z art. 40 rozporządzenia (UE) 2018/1999 (zwanym dalej „rejestrem Unii”) operacje niezbędne do celów określonych w ust. 2 lit. a) oraz ust. 3 i 4 niniejszego artykułu.

Artykuł 13b

Mechanizm użytkowania gruntów na lata 2026–2030

1. Z zastrzeżeniem spełnienia celu Unii, o którym mowa w art. 4 ust. 2, w rejestrze Unii ustanawia się mechanizm użytkowania gruntów odpowiadający maksymalnej ilości 178 mln ton ekwiwalentu CO₂. Mechanizm użytkowania gruntów udostępnia się dodatkowo obok elastyczności przewidzianych w art. 12.
2. W przypadku gdy, w latach 2026–2030, po tym, jak dane państwo członkowskie dołożyło wszelkich starań, aby uwzględnić wszelkie opinie Komisji skierowane do niego na podstawie art. 13d, różnica między sumą emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na terytorium danego państwa członkowskiego i we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a odpowiadającym jej celem ustalonym dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 3 lub pulą ustaloną dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 4 jest dodatnia, rozliczona i zgłoszona zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, to państwo członkowskie może skorzystać z mechanizmu określonego w niniejszym artykule, aby osiągnąć swój cel określony zgodnie z art. 4 ust. 3 lub swoją pulę określoną zgodnie z art. 4 ust. 4.

3. W przypadku gdy, w latach 2026–2030, wynik jednego lub obydwu obliczeń, o których mowa w ust. 2, jest dodatni, państwo członkowskie jest uprawnione do skorzystania z mechanizmu określonego w niniejszym artykule w celu kompensacji emisji netto lub pochłaniania netto, lub obu tych kategorii, rozliczanych jako emisje w stosunku do celu określonego dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 3 lub w stosunku do puli określonej dla tego państwa członkowskiego zgodnie z art. 4 ust. 4, lub obu tych kategorii, pod warunkiem że spełnione są następujące warunki:
- a) dane państwo członkowskie uwzględniło w swoim zaktualizowanym zintegrowanym krajowym planie w dziedzinie energii i klimatu przedłożonym zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 trwające lub planowane szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, wszystkich lądowych pochłaniaczy i rezerwuarów oraz mające zmniejszyć podatność gruntów na zjawiska katastrofalne;
 - b) dane państwo członkowskie wyczerpało elastyczność dostępną zgodnie z art. 12 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
 - c) różnica w Unii między roczną sumą wszystkich emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych na jej terytorium we wszystkich kategoriach sprawozdawczych dotyczących gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 2 lit. a)–j), a celem Unii wynoszącym 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ pochłaniania netto jest ujemna w 2030 r.

Oceniając, czy w Unii spełniono warunek, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. c) niniejszego ustępu, Komisja uwzględni maksymalnie 30 % – ale nie więcej niż 20 mln ton ekwiwalentu CO₂ – niewykorzystanej nadwyżki na zobowiązania państw członkowskich na podstawie art. 4 ust. 1 w okresie od 2021 do 2025 r., pod warunkiem że co najmniej jedno państwo członkowskie przedstawi Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu. Komisja zapewnia również, aby państwa członkowskie unikały podwójnego liczenia, w szczególności przy korzystaniu z elastyczności określonych w art. 12 niniejszego rozporządzenia i w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/842.

4. Kwota kompensacji, o której mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, w okresie od 2026 do 2030 r., nie może przekraczać 50 % maksymalnej kwoty kompensacji dla danego państwa członkowskiego określonej w załączniku VII.

5. Państwa członkowskie przedkładają Komisji dowody dotyczące wpływu zjawisk katastrofalnych obliczonego zgodnie z załącznikiem VI, aby kwalifikować się do uzyskania kompensacji emisji netto lub pochłaniania netto, lub obu tych kategorii, rozliczanych jako emisje w stosunku do celów określonych dla tych państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 lub w stosunku do puli określonej dla tych państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 4, do wysokości kwoty kompensacji za okres od 2026 do 2030 r. niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie, określonej w załączniku VII. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza kwotę dostępnej niewykorzystanej kompensacji, ta niewykorzystana kompensacja jest rozdzielana proporcjonalnie między zainteresowane państwa członkowskie.
6. Państwa członkowskie są uprawnione do kompensowania emisji netto lub pochłaniania netto, lub obu tych kategorii, rozliczanych jako emisje w odniesieniu do celów określonych dla tych państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 lub w stosunku do puli określonej dla tych państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 4, do wysokości kwoty kompensacji za okres od 2021 do 2030 r. niewykorzystanej przez inne państwa członkowskie określonej w załączniku VII, po uwzględnieniu art. 13 ust. 4 i ust. 5 niniejszego artykułu, pod warunkiem że te państwa członkowskie:
 - a) wyczerpały elastyczności dostępne zgodnie z art. 12 ust. 1 oraz ust. 3 i 5 niniejszego artykułu; oraz

- b) przedłożyły Komisji dowody dotyczące:
 - (i) długoterminowego wpływu zmiany klimatu skutkującego nadwyżką emisji lub zmniejszeniem pochłaniaczy pozostających poza ich kontrolą; albo
 - (ii) skutków wyjątkowo wysokiego odsetka gleb organicznych na zarządzanych przez nie gruntach, w porównaniu ze średnią unijną, powodującego nadwyżkę emisji, pod warunkiem że skutki te można przypisać praktykom gospodarowania gruntami, które były stosowane przed wejściem w życie decyzji nr 529/2013/UE;
 - c) uwzględniły w swoich najnowszych zaktualizowanych zintegrowanych krajowych planach w dziedzinie energii i klimatu, przedłożonych zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2018/1999, szczególne środki mające na celu zapewnienie ochrony lub zwiększenia, stosownie do okoliczności, wszystkich lądowych pochłaniaczy i rezerwuarów oraz mające na celu zmniejszenie podatności gruntów na zjawiska katastrofalne spowodowane zmianą klimatu.
7. Kwota kompensacji, o której mowa w ust. 6, nie może przekraczać 50 mln ton ekwiwalentu CO₂ dla całej Unii. W przypadku gdy wniosek o kompensację przekracza maksymalną kwotę dostępnej kompensacji, kompensacja ta jest rozdzielana proporcjonalnie między zainteresowane państwa członkowskie.

8. Dowody, o których mowa w ust. 6 lit. b) ppkt (ii), obejmują ilościową ocenę skutków dla emisji netto lub pochłaniania netto, wyrażoną w milionach ton ekwiwalentu CO₂ dla dotkniętego nimi obszaru, i opierają się na porównywalnych i rzetelnych wskaźnikach ilościowych, jednoznacznych geograficznie danych oraz na najlepszych dostępnych dowodach naukowych. Te wskaźniki i dane oraz te dowody opierają się na zaobserwowanych zmianach obejmujących co najmniej lata 2001–2025 oraz na zweryfikowanych naukowo prognozach i obserwacjach na lata 2026–2030. Te wskaźniki i dane oraz te dowody odzwierciedlają podstawowe średnio- lub długoterminowe zmiany cech klimatycznych istotnych dla sektora LULUCF, takich jak suchość klimatu, średnie temperatury, średnie opady, liczba dni mrozu oraz czas trwania suszy atmosferycznej lub suszy glebowej.
9. Dowody, o których mowa w ust. 6 lit. b) ppkt (ii), obejmują uzasadnienie stwierdzające, że odsetek gleb organicznych w zarządzanej powierzchni gruntów w danym państwie członkowskim przekracza średnią unijną w roku 2030. Dowody te obejmują analizę ilościową, wyrażoną w milionach ton ekwiwalentu CO₂, zgłoszonych emisji wynikających ze skutków odziedziczonych dla zarządzanych gleb organicznych, w oparciu o zweryfikowane obserwacje dla okresu od 2026 do 2030 r., porównywalne, rzetelne i jednoznaczne geograficznie dane oraz najlepsze dostępne dowody naukowe, w szczególności te dotyczące podobnych terenów w danym państwie członkowskim. Do dowodów tych dołącza się również opis obecnie wdrażanych środków z zakresu polityki, które minimalizują negatywny wpływ skutków odziedziczonych dla zarządzanych gleb organicznych.

10. Do dnia ... [12 miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia zmieniającego] Komisja w drodze aktów wykonawczych określi strukturę, format, szczegóły techniczne i procedurę przedkładania dowodów, o których mowa w ust. 6 lit. b) niniejszego artykułu. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 16a.
11. Komisja udostępnia publicznie dowody przedłożone przez państwa członkowskie, o których mowa w ust. 6 lit. b), i może zażądać od państwa członkowskiego przedstawienia dodatkowych dowodów, jeżeli po sprawdzeniu informacji otrzymanych od tego państwa członkowskiego uzna je za niewystarczająco uzasadnione lub nieproporcjonalne.

Artykuł 13c

Zarządzanie

Jeżeli w wyniku kompleksowego przeglądu przeprowadzonego w 2032 r. Komisja stwierdzi, że przy uwzględnieniu elastyczności zastosowanych zgodnie z art. 12 i 13b pula na lata 2026–2029, o której mowa w art. 4 ust. 4, nie została osiągnięta, ilość równą wyrażonej w tonach ekwiwalentu CO₂ ilości nadwyżki emisji netto gazów cieplarnianych, pomnożonej przez współczynnik 1,08, dodaje się do wielkości emisji netto gazów cieplarnianych zgłoszonej przez to państwo członkowskie w 2030 r., zgodnie ze środkami przyjętymi na podstawie art. 15.

Artykuł 13d

Działania naprawcze

1. Jeżeli w rocznej ocenie na podstawie art. 29 rozporządzenia (UE) 2018/1999 Komisja stwierdzi, że państwo członkowskie nie czyni wystarczających postępów w realizacji celu określonego zgodnie z art. 4 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, biorąc pod uwagę trajektorię liniową i pulę ustaloną zgodnie z art. 4 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, a także elastyczności przewidziane w niniejszym rozporządzeniu, to państwo członkowskie przedkłada Komisji w terminie trzech miesięcy plan działań naprawczych, który obejmuje:
 - a) szczegółowe wyjaśnienie powodów, dla których państwo to nie czyni wystarczających postępów;
 - b) ocenę tego, w jaki sposób finansowanie unijne wspiera krajowe wysiłki na rzecz osiągnięcia celu i puli oraz w jaki sposób to państwo członkowskie zamierza wykorzystać unijne finansowanie, aby poczynić postępy w ich realizacji;
 - c) dodatkowe działania uzupełniające zintegrowany krajowy plan w dziedzinie energii i klimatu tego państwa członkowskiego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1999 lub wspierające jego wdrażanie, które to państwo członkowskie będzie realizować, aby osiągnąć swój cel określony zgodnie z art. 4 ust. 3 lub swoją pulę określoną zgodnie z art. 4 ust. 4, poprzez politykę i środki krajowe oraz realizację działań Unii, wraz ze szczegółową oceną, popartą danymi ilościowymi, jeżeli są one dostępne, przewidywanego pochłaniania gazów cieplarnianych netto, które ma być wynikiem tych działań;

- d) ścisły harmonogram realizacji takich działań, umożliwiającą ocenę rocznych postępów w realizacji.

W przypadku gdy państwo członkowskie ustanowiło krajowy organ doradczy ds. klimatu, może zwrócić się do tego organu o radę w celu określenia niezbędnych działań, o których mowa w lit. c).

2. W pracach mających na celu ocenę planów działań naprawczych Komisję wspomaga zgodnie ze swoim rocznym programem pracy Europejska Agencja Środowiska.
3. Komisja może wydać opinię dotyczącą solidności planów działań korygujących przekazanych zgodnie z ust. 1 i w takim przypadku robi to w terminie czterech miesięcy od otrzymania tych planów. Zainteresowane państwo członkowskie w możliwie największym stopniu uwzględnia opinię Komisji i może odpowiednio zmienić swój plan działań naprawczych. Jeżeli zainteresowane państwo członkowskie nie uwzględnia opinii w całości lub w dużej części, przedstawia Komisji uzasadnienie.
4. Każde państwo członkowskie podaje do wiadomości publicznej swój plan działań naprawczych, o którym mowa w ust. 1, oraz wszelkie uzasadnienia, o których mowa w ust. 3. Komisja podaje do wiadomości publicznej swoją opinię, o której mowa w ust. 3.”;

12) w artykule 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do dnia 15 marca 2027 r. w odniesieniu do okresu od 2021 do 2025 r., oraz do dnia 15 marca 2032 r. w odniesieniu do okresu od 2026 do 2030 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji sprawozdanie dotyczące zgodności, oparte na rocznych zestawach danych, zawierające saldo całkowitych emisji i całkowitego pochłaniania za odpowiedni okres dla każdej z kategorii rozliczania gruntów, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a)–f) dla okresu od 2021 do 2025 r. oraz w art. 2 ust. 2 lit. a)–j) dla okresu od 2026 do 2030 r., przy zastosowaniu zasad rozliczania określonych w niniejszym rozporządzeniu.

Sprawozdanie dotyczące zgodności zawiera ocenę:

a) polityk i środków w odniesieniu do możliwych kompromisów, w tym co najmniej z innymi unijnymi celami i strategiami środowiskowymi, takimi jak cele i strategie przedstawione w ósmym unijnym programie działań w zakresie środowiska określonym w decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591*, w unijnej strategii na rzecz bioróżnorodności 2030 oraz w komunikacie Komisji z dnia 11 października 2018 r. zatytułowanym „Zrównoważona biogospodarka dla Europy: wzmocnienie powiązań między gospodarką, społeczeństwem i środowiskiem”;

- b) w jaki sposób państwa członkowskie uwzględniły zasadę „nie czynić poważnych szkód” przy przyjmowaniu swoich polityk i środków służących osiągnięciu celu określonego zgodnie z art. 4 ust. 3 lub puli określonej zgodnie z art. 4 ust. 4, w odpowiednim zakresie;
- c) synergii między łagodzeniem zmiany klimatu a przystosowaniem się do niej, w tym polityk i środków mających na celu ograniczenie podatności gruntów na zjawiska katastrofalne i klimat;
- d) synergii między łagodzeniem zmiany klimatu a ochroną bioróżnorodności.

Sprawozdanie dotyczące zgodności zawiera również, w stosownych przypadkach, dane dotyczące zamiaru stosowania elastyczności, o których mowa w art. 11, oraz związanych z nimi wielkości, lub dane dotyczące stosowania takich elastyczności oraz związanych z nimi wielkości. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej sprawozdania dotyczące zgodności zgodnie z art. 28 rozporządzenia (UE) 2018/1999.

* Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/591 z dnia 6 kwietnia 2022 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2030 r. (Dz.U. L 114 z 12.4.2022, s. 22).”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Dane z wykazu emisji gazów cieplarnianych przedłożone przez każde państwo członkowskie oraz zatwierdzone zgodnie z art. 38 rozporządzenia (UE) 2018/1999 mogą podlegać dostosowaniu metodologicznemu przez Komisję w przypadku gdy nastąpiła zmiana metodologii stosowanej przez państwa członkowskie. Takie dostosowania metodologiczne, stosowane do celów oceny zgodności z unijnym celem na 2030 r., nie mogą wpływać na wartość pochłaniania netto w wysokości 310 mln ton ekwiwalentu CO₂ jako sumę wartości pochłaniania netto gazów cieplarnianych w kt ekwiwalentu CO₂ w 2030 r. dla państw członkowskich, określonych w kolumnie D załącznika IIa, ani na cele w kolumnie C tego załącznika.

1b. Państwa członkowskie, które zgłaszają swój zamiar skorzystania z elastyczności, o której mowa w art. 13b ust. 6, opisują w specjalnych sekcjach sprawozdania środki podjęte w celu złagodzenia lub odwrócenia skutków, o których mowa w art. 13b ust. 6 lit. b), a także zaobserwowane i oczekiwane skutki tych środków.

- 1c. Komisja przeprowadza kompleksowy przegląd sprawozdań dotyczących zgodności przewidzianych w ust. 1 niniejszego artykułu w celu oceny zgodności z art. 4.

Równoległe z tym kompleksowym przeglądem Komisja ocenia, w jaki sposób uwzględniono zasadę „nie czyń poważnych szkód” zgodnie z ust. 1 lit. b). W związku z tym przed swoją pierwszą oceną Komisja wydaje wytyczne dotyczące stosowania zasady „nie czyń poważnych szkód” do celów niniejszego rozporządzenia.”;

- 13) art. 15 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Komisja przyjmuje akty delegowane zgodnie z art. 16, aby uzupełnić niniejsze rozporządzenie w celu ustanowienia zasad rejestrowania i dokładnego przeprowadzania następujących operacji w rejestrze Unii:

- a) rejestrowanie ilości emisji i pochłaniania dla każdej kategorii rozliczania gruntów i kategorii sprawozdawczości dotyczącej gruntów w każdym państwie członkowskim;
- b) dokonanie wszelkich dostosowań metodologicznych zgodnie z art. 14 ust. 1a;
- c) stosowanie elastyczności, o których mowa w art. 12, 13, 13a i 13b; oraz
- d) ocena zgodności z celami zgodnie z art. 13c.”;

14) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 16a

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na mocy art. 44 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/1999. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011*.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;

15) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Przegląd

1. Niniejsze rozporządzenie poddaje się przeglądowi z uwzględnieniem między innymi:
 - a) sytuacji międzynarodowej;
 - b) działań podejmowanych w celu osiągnięcia długoterminowych celów porozumienia paryskiego; oraz
 - c) prawa Unii, w tym w zakresie odbudowy przyrody.

Na podstawie ustaleń sprawozdania przygotowanego zgodnie z art. 14 ust. 3 oraz wyników oceny przeprowadzonej zgodnie z art. 13 ust. 2 lit. b) lub na podstawie weryfikacji przeprowadzonej zgodnie z art. 37 ust. 4a rozporządzenia (UE) 2018/1999 Komisja w stosownych przypadkach przedkłada wnioski w celu zapewnienia przestrzegania integralności ogólnego unijnego celu pochłaniania gazów cieplarnianych netto na 2030 r., określonego zgodnie z art. 4 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz wkładu tego celu w realizację celów porozumienia paryskiego.

2. Najpóźniej sześć miesięcy po pierwszym globalnym przeglądzie uzgodnionym na podstawie art. 14 porozumienia paryskiego Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące stosowania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie to opiera się na najnowszych dostępnych danych dostarczonych przez państwa członkowskie na podstawie rozporządzenia (UE) 2018/1999 oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119*. W związku z koniecznym zwiększeniem redukcji emisji gazów cieplarnianych i ich pochłaniania w Unii oraz dążeniem do sprawiedliwej społecznie transformacji, a także w odniesieniu do potrzeby dodatkowych unijnych polityk i środków, sprawozdanie to obejmuje, w stosownych przypadkach, następujące elementy:
- a) ocenę skutków elastyczności, o których mowa w art. 11;
 - b) ocenę wkładu niniejszego rozporządzenia w realizację celu neutralności klimatycznej i pośrednich celów klimatycznych określonych w rozporządzeniu (UE) 2021/1119;
 - c) ocenę wkładu niniejszego rozporządzenia w realizację celów porozumienia paryskiego;
 - d) ocenę skutków społecznych i wpływu na rynek pracy, w tym na równość płci i warunki pracy w państwach członkowskich, zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, jakie zobowiązania określone w niniejszym rozporządzeniu wywierają na którąkolwiek z kategorii gruntów i sektorów objętych zakresem stosowania art. 2;

- e) ocenę postępów poczynionych na poziomie międzynarodowym w zakresie zasad regulujących art. 6 ust. 2 i 4 porozumienia paryskiego oraz, w stosownych przypadkach, propozycje zmian niniejszego rozporządzenia, w szczególności w celu uniknięcia podwójnego liczenia oraz zastosowania odpowiednich dostosowań;
- f) ocenę obecnych tendencji i przyszłych prognoz dotyczących emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych z terenów uprawnych, użytków zielonych i terenów podmokłych oraz wariantów regulacyjnych zapewniających spójność tych tendencji i prognoz z celem osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych we wszystkich sektorach gospodarki zgodnie z unijnym celem neutralności klimatycznej i unijnymi pośrednimi celami klimatycznymi określonymi w rozporządzeniu (UE) 2021/1119;
- g) obecne tendencje i prognozy dotyczące emisji gazów cieplarnianych z następujących kategorii sprawozdawczych i wariantów regulacyjnych, aby zapewnić spójność tych tendencji i prognoz z celem osiągnięcia długoterminowej redukcji emisji gazów cieplarnianych we wszystkich sektorach gospodarki zgodnie z unijnym celem neutralności klimatycznej i unijnymi pośrednimi celami klimatycznymi określonymi w rozporządzeniu (UE) 2021/1119:
 - (i) fermentacja jelitowa;
 - (ii) gospodarowanie obornikiem;

- (iii) uprawa ryżu;
- (iv) gleby rolne;
- (v) planowane wypalanie sawann;
- (vi) spalanie pozostałości rolnych na polach;
- (vii) wapnowanie;
- (viii) stosowanie mocznika;
- (ix) inne nawozy zawierające węgiel;
- (x) inne.

W sprawozdaniu tym uwzględnia się, w stosownych przypadkach, skutki struktury wiekowej lasu, w tym w przypadkach, gdy skutki te są związane ze szczególnymi okolicznościami wojennymi lub powojennymi, w sposób rzetelny naukowo, wiarygodny i przejrzysty, oraz w celu zapewnienia długoterminowej odporności lasów i ich zdolności adaptacyjnych.

W sprawozdaniu tym można również, po przyjęciu odpowiedniej metodologii sprawozdawczości opartej na podstawach naukowych oraz w oparciu o postępy w sprawozdawczości i najnowsze dostępne informacje naukowe, ocenić wykonalność analizy i wpływ sprawozdawczości w zakresie emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych w dodatkowych sektorach, takich jak środowisko morskie i słodkowodne, a także odpowiednie warianty regulacyjne.

W następstwie sprawozdania oraz biorąc pod uwagę znaczenie, jakie ma sprawiedliwy wkład każdego sektora w realizację unijnego celu neutralności klimatycznej i unijnych pośrednich celów klimatycznych zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2021/1119, Komisja, w stosownych przypadkach, przedkłada wnioski ustawodawcze. W szczególności we wnioskach tych można określić cele Unii i państw członkowskich w zakresie emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych, z należyтым uwzględnieniem wszelkich deficytów nagromadzonych do 2030 r. przez każde państwo członkowskie.

Europejski naukowy komitet doradczy ds. zmiany klimatu ustanowiony na mocy art. 10a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009** (zwany dalej „komitetem doradczym”) może z własnej inicjatywy udzielać porad naukowych lub wydawać sprawozdania dotyczące środków unijnych, celów klimatycznych, rocznych poziomów emisji i pochłaniania oraz elastyczności w ramach niniejszego rozporządzenia. Komisja bierze pod uwagę odnośne porady i sprawozdania komitetu doradczego, w szczególności w odniesieniu do przyszłych środków mających na celu dalszą redukcję emisji i zwiększenie ich pochłaniania w podsektorach objętych zakresem stosowania niniejszego rozporządzenia.

3. W terminie 12 miesięcy od wejścia w życie aktu ustawodawczego dotyczącego unijnych ram regulacyjnych certyfikacji usuwania dwutlenku węgla Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie na temat możliwych korzyści i kompromisów wynikających z włączenia do zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia trwałych produktów akumulujących węgiel pozyskiwanych w sposób zrównoważony, w przypadku których występuje pozytywny efekt netto sekwestracji węgla. W sprawozdaniu tym oceniony zostanie sposób uwzględnienia bezpośrednich i pośrednich emisji i pochłaniania gazów cieplarnianych związanych z tymi produktami, takich jak emisje wynikające ze zmiany użytkowania gruntów i związane z tym ryzyko ucieczki emisji, a także możliwe korzyści i kompromisy dotyczące innych celów Unii w zakresie ochrony środowiska, w szczególności celów w zakresie różnorodności biologicznej. W stosownych przypadkach w sprawozdaniu można rozważyć proces włączenia w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia pozyskiwanych w sposób zrównoważony produktów akumulujących węgiel, w sposób zgodny z innymi celami Unii w zakresie ochrony środowiska, a także z wytycznymi IPCC przyjętymi przez Konferencję Stron UNFCCC lub Konferencję Stron służącą jako spotkanie stron porozumienia paryskiego. W stosownych przypadkach Komisja może dołączyć do sprawozdania wnioski ustawodawczy dotyczące odpowiedniej zmiany niniejszego rozporządzenia.

* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/1119 z dnia 30 czerwca 2021 r. ustanawiające ramy na potrzeby osiągnięcia neutralności klimatycznej i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 401/2009 i (UE) 2018/1999 (Europejskie prawo o klimacie) (Dz.U. L 243 z 9.7.2021, s. 1).

** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 401/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie Europejskiej Agencji Środowiska oraz Europejskiej Sieci Informacji i Obserwacji Środowiska (Dz.U. L 126 z 21.5.2009, s. 13).”;

- 16) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia zmieniającego;
- 17) w załączniku II wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia zmieniającego;
- 18) w załączniku III skreśla się wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa;
- 19) tekst znajdujący się w załączniku III do niniejszego rozporządzenia zmieniającego dodaje się jako załącznik IIa;
- 20) w załączniku IV sekcja C skreśla się wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa;
- 21) w załączniku VI wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem IV do niniejszego rozporządzenia zmieniającego;
- 22) w załączniku VII skreśla się wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa.

Artykuł 2

W rozporządzeniu (UE) 2018/1999 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 dodaje się punkty w brzmieniu:

„63) »system informacji geograficznej« oznacza system komputerowy zdolny do rejestrowania, przechowywania, analizowania i wyświetlania informacji geograficznych;

(64) »wniosek geoprzestrzenny« oznacza elektroniczny formularz wniosku, który obejmuje aplikację informatyczną opartą na systemie informacji geograficznej umożliwiającym beneficjentom przestrzenne deklarowanie działek rolnych gospodarstwa i obszarów niepodlegających działalności rolniczej zgłoszonych do płatności.»;

2) art. 4 lit. a) pkt 1) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:

„(ii) zobowiązania i krajowe cele danego państwa członkowskiego w zakresie pochłaniania gazów cieplarnianych netto zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia (UE) 2018/841;”;

3) w art. 9 ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„e) spójność odpowiednich środków finansowych, w tym odpowiedniego udziału dochodów uzyskanych z aukcji uprawnień do emisji EU ETS na mocy dyrektywy 2003/87/WE, które są przeznaczane na użytkowanie gruntów, zmiany użytkowania gruntów i leśnictwo, wsparcie Unii i wykorzystanie funduszy unijnych, takich jak instrumenty wspólnej polityki rolnej, polityki i środki, w odniesieniu do realizacji zobowiązań, celów i pul państw członkowskich określonych zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841.”;

4) w art. 26 ust. 6 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) zmiany załącznika V część 3 w celu aktualizacji wykazu kategorii zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi.”;

5) w art. 37 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4a. W przypadku gdy podczas wstępnej kontroli przeprowadzonej na podstawie ust. 4 niniejszego artykułu Komisja stwierdzi, że różnica między średnią roczną wartością pochłaniania netto w latach określonych w art. 4 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2018/841 zgłoszoną przez którekolwiek państwo członkowskie w wykazie gazów cieplarnianych na lata 2020 i 2023 lub w kolejnym przedłożeniu jest większa niż 500 kt ekwiwalentu CO₂, Komisja weryfikuje:

- a) przejrzystość, dokładność, spójność, porównywalność i kompletność przedłożonych informacji; oraz
- b) czy sprawozdawczość w zakresie LULUCF jest prowadzona zgodnie z wytycznymi UNFCCC lub zasadami unijnymi.

Komisja podaje wyniki tej weryfikacji do wiadomości publicznej.”;

6) w art. 38 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. W 2025 r. Komisja przeprowadzi kompleksowy przegląd krajowych danych z wykazów przedłożonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 26 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, aby określić roczne cele redukcji emisji gazów cieplarnianych netto państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/841 oraz aby określić roczne limity emisji państw członkowskich zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2018/842.”;

b) w ust. 2 część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Kompleksowy przegląd, o którym mowa w ust. 1 i 1a, obejmuje:”

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Po ukończeniu kompleksowego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu Komisja w drodze aktu wykonawczego określa całkowitą sumę emisji dla danych lat, wynikającą ze skorygowania danych z wykazów dla każdego państwa członkowskiego w podziale na dane emisji, do których odnosi się art. 9 rozporządzenia (UE) 2018/842 oraz dane emisji, o których mowa w części 1 lit. c) załącznika V do niniejszego rozporządzenia, oraz określa całkowitą sumę emisji i pochłaniania, do których odnosi się art. 4 rozporządzenia (UE) 2018/841.”;

7) w załączniku V wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem V do niniejszego rozporządzenia zmieniającego.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodnicząca

W imieniu Rady
Przewodniczący / Przewodnicząca

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I do rozporządzenia (UE) 2018/841 sekcja B otrzymuje brzmienie:

- „B. Rezerwuary węgla, o których mowa w art. 5 ust. 4:
- a) żywa biomasa;
 - b) ściółka¹;
 - c) martwe drewno¹;
 - d) martwa materia organiczna²;
 - e) gleby mineralne;
 - f) gleby organiczne;
 - g) pozyskane produkty drzewne w kategoriach rozliczania gruntów obejmujących grunty zalesione i zarządzane grunty leśne.”
-

¹ Dotyczy wyłącznie terenów zalesionych i zarządzanych gruntów leśnych.

² Dotyczy wyłącznie terenów wylesionych, zarządzanych gruntów uprawnych, zarządzanych gruntów trawiastych i zarządzanych terenów podmokłych.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku II do rozporządzenia (UE) 2018/841 wprowadza się następujące zmiany:

1) pozycje dotyczące Hiszpanii, Słowenii i Finlandii otrzymują brzmienie:

„Państwo członkowskie	Powierzchnia (ha)	Zwarcie w drzewostanie (%)	Wysokość drzew (m)
Hiszpania	1,0	20 Od momentu przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych w 2028 r.: 10	3
Słowenia	0,25	10	5
Finlandia	0,25	10	5”

;

2) skreśla się wpis dotyczący Zjednoczonego Królestwa.

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK IIa

Unijny cel (kolumna D), średnie dane z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 (kolumna B) oraz krajowe cele państw członkowskich (kolumna C), o których mowa w art. 4 ust. 3, do osiągnięcia w 2030 r.

A	B	C	D
Państwo członkowskie	Średnie dane z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 (kt ekwiwalentu CO ₂), przedłożone w 2020 r.	Cele państw członkowskich na 2030 r. (kt ekwiwalentu CO ₂)	Wartość pochłaniania netto gazów cieplarnianych (kt ekwiwalentu CO ₂) w 2030 r. dla przedłożone w 2020 r. (kolumny B+C)
Belgia	-1 032	-320	-1 352
Bułgaria	-8 554	-1 163	-9 718
Czechy	-401	-827	-1 228
Dania	5 779	-441	5 338
Niemcy	-27 089	-3 751	-30 840
Estonia	-2 112	-434	-2 545
Irlandia	4 354	-626	3 728
Grecja	-3 219	-1 154	-4 373
Hiszpania	-38 326	-5 309	-43 635
Francja	-27 353	-6 693	-34 046
Chorwacja	-4 933	-593	-5 527
Włochy	-32 599	-3 158	-35 758

A	B	C	D
Państwo członkowskie	Średnie dane z wykazów gazów cieplarnianych za lata 2016, 2017 i 2018 (kt ekwiwalentu CO ₂), przedłożone w 2020 r.	Cele państw członkowskich na 2030 r. (kt ekwiwalentu CO ₂)	Wartość pochłaniania netto gazów cieplarnianych (kt ekwiwalentu CO ₂) w 2030 r. dla przedłożone w 2020 r. (kolumny B+C)
Cypr	-289	-63	-352
Łotwa	-6	-639	-644
Litwa	-3 972	-661	-4 633
Luksemburg	-376	-27	-403
Węgry	-4 791	-934	-5 724
Malta	4	-2	2
Niderlandy	4 958	-435	4 523
Austria	-4 771	-879	-5 650
Polska	-34 820	-3 278	-38 098
Portugalia	-390	-968	-1 358
Rumunia	-23 285	-2 380	-25 665
Słowenia	67	-212	-146
Słowacja	-6 317	-504	-6 821
Finlandia	-14 865	-2 889	-17 754
Szwecja	-43 366	-3 955	-47 321
UE-27/Unia	-267 704	-42 296	-310 000

”.

ZAŁĄCZNIK IV

W załączniku VI do rozporządzenia (UE) 2018/841 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) łączne roczne szacunki emisji dla tych rodzajów zjawisk katastrofalnych w okresie od 2001 do 2020 r., w podziale na kategorie rozliczania gruntów w okresie od 2021 do 2025 r. oraz kategorie sprawozdawcze dotyczące gruntów w okresie od 2026 do 2030 r.”;

b) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Po obliczeniu poziomu tła na podstawie pkt 2 niniejszego załącznika, jeżeli emisje w danym roku w okresach od 2021 do 2025 r. dla kategorii rozliczania gruntów zalesionych i zarządzanych gruntów leśnych określonych w art. 2 ust. 1 przewyższają poziom tła z pewnym marginesem, ilość emisji przekraczająca poziom tła może zostać wyłączona zgodnie z art. 10. Margines ten jest równy poziomowi prawdopodobieństwa wynoszącemu 95 %.”;

c) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W ramach stosowania art. 10 nie wyłącza się następujących emisji:

a) emisji pochodzących z pozyskiwania drewna oraz pozyskiwania drewna z gruntów objętych zjawiskami katastrofalnymi, prowadzonych na tych gruntach po wystąpieniu zjawisk katastrofalnych;

- b) emisji pochodzących z zalecanego wypalania, które miało miejsce na tych gruntach w którymkolwiek roku z okresu od 2021 do 2025 r.;
 - c) emisji na gruntach, które podlegały wylesianiu po wystąpieniu zjawisk katastrofalnych.”;
- d) w pkt 5 wprowadza się następujące zmiany:
- (i) uchyla się lit. a);
 - (ii) lit. b) i c) otrzymują brzmienie:
 - „b) udowodnienie, że do końca okresu od 2021 do 2025 r. na gruntach, które zostały dotknięte zjawiskami katastrofalnymi i w odniesieniu do których emisje zostały wyłączone z rozliczania, nie wystąpiło wylesianie;
 - c) opis weryfikowalnych metod i kryteriów, które będą stosowane do zidentyfikowania wylesienia na tych gruntach w kolejnych latach okresu od 2021 do 2025 r.”;
 - (iii) uchyla się lit. d) i e);

e) dodaje się punkt w brzmieniu:

„6. Wymogi informacyjne na podstawie art. 10 ust. 2, art. 13 i 13b obejmują:

- a) zidentyfikowanie wszystkich obszarów gruntów dotkniętych zjawiskami katastrofalnymi w danym roku, z uwzględnieniem ich położenia geograficznego, okresu i rodzajów zjawisk katastrofalnych;
 - b) gdy jest to wykonalne, opis środków, które państwo członkowskie podjęło, aby przeciwdziałać skutkom tych zjawisk katastrofalnych lub je ograniczyć;
 - c) gdy jest to wykonalne, opis środków, które państwo członkowskie podjęło, aby rekultywować obszary dotknięte tymi zjawiskami katastrofalnymi.”.
-

ZAŁĄCZNIK V

W załączniku V do rozporządzenia (UE) 2018/1999 część 3 otrzymuje brzmienie:

„Część 3

Metody monitorowania i sprawozdawczości w sektorze LULUCF

Na potrzeby monitorowania i sprawozdawczości w sektorze LULUCF państwa członkowskie wykorzystują jednoznaczne geograficznie dane dotyczące zmiany użytkowania gruntów zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dla krajowych wykazów gazów cieplarnianych. Komisja zapewnia państwom członkowskim odpowiednie wsparcie i pomoc, aby zapewnić spójność i przejrzystość zbieranych danych. Zachęca się państwa członkowskie do zbadania synergii i możliwości konsolidacji sprawozdawczości z innymi odpowiednimi obszarami polityki oraz do dążenia do sporządzania wykazów gazów cieplarnianych umożliwiającą interoperacyjność z odpowiednimi elektronicznymi bazami danych i systemami informacji geograficznej, w tym:

- a) systemem monitorowania jednostek użytkowania gruntów terenów zasobnych w pierwiastek węgla, zgodnie z definicją w art. 29 ust. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001;
- b) systemem monitorowania jednostek użytkowania gruntów podlegających ochronie, zdefiniowanych jako tereny objęte co najmniej jedną z następujących kategorii:
 - tereny o wysokiej wartości różnorodności biologicznej zdefiniowane w art. 29 ust. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001,

- tereny mające znaczenie dla Wspólnoty ustanowione i specjalne obszary ochrony wyznaczone zgodnie z art. 4 dyrektywy Rady 92/43/EWG* oraz jednostki gruntów poza tymi obszarami, które podlegają środkom ochrony i zachowania na mocy art. 6 ust. 1 i 2 tej dyrektywy w celu realizacji założeń ochrony danego terenu,
- tereny rozrodu i odpoczynku gatunków wymienionych w załączniku IV do dyrektywy 92/43/EWG, które podlegają środkom ochrony na mocy art. 12 tej dyrektywy,
- siedliska przyrodnicze wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG oraz siedliska gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 92/43/EWG, które znajdują się poza terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty lub specjalnymi obszarami ochrony i które przyczyniają się do osiągnięcia przez te siedliska i gatunki właściwego stanu ochrony zgodnie z art. 2 tej dyrektywy lub które mogą podlegać środkom zapobiegawczym i zaradczym na mocy dyrektywy 2004/35/WE**,
- obszary specjalnej ochrony sklasyfikowane zgodnie z art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/147/WE*** oraz jednostki gruntów poza tymi obszarami, które podlegają środkom ochrony i zachowania na mocy art. 4 dyrektywy 2009/147/WE i art. 6 ust. 2 dyrektywy 92/43/EWG w celu realizacji założeń ochrony danego terenu,

- jednostki gruntów objęte środkami ochrony ptaków zgłoszonych jako zagrożone na mocy art. 12 dyrektywy 2009/147/WE w celu spełnienia wymogu określonego w art. 4 ust. 4 zdanie drugie tej dyrektywy, polegającego na dążeniu do uniknięcia zanieczyszczenia lub pogorszenia stanu siedlisk lub spełnienia wymogu określonego w art. 3 tej dyrektywy jakim jest ochrona i zachowanie wystarczającej różnorodności i obszaru naturalnych siedlisk gatunków ptactwa,
- wszelkie inne siedliska, które państwo członkowskie wyznacza do celów równoważnych z celami określonymi w dyrektywach 92/43/EWG i 2009/147/WE;
- jednostki gruntów podlegające środkom wymaganym do ochrony i zapewnienia nie pogarszania się stanu ekologicznego tych części wód powierzchniowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iii) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady****,
- naturalne równiny lub obszary zalewowe służące do zatrzymywania wód powodziowych chronione przez państwa członkowskie w związku z zarządzaniem ryzykiem powodziowym na mocy dyrektywy 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady*****,
- obszary chronione wyznaczone przez państwa członkowskie z myślą o osiągnięciu celów dotyczących obszarów chronionych;

- c) systemem monitorowania jednostek użytkowania gruntów, które podlegają renaturalizacji, zdefiniowanych jako tereny objęte co najmniej jedną z następujących kategorii:
- tereny mające znaczenie dla Wspólnoty, specjalne obszary ochrony i obszary specjalnej ochrony, o których mowa w lit. b), wraz z jednostkami gruntów poza tymi obszarami, które uznano za wymagające renaturalizacji lub środków kompensacyjnych w celu realizacji założeń ochrony danego terenu,
 - siedliska gatunków dzikiego ptactwa, o których mowa w art. 4 ust. 2 dyrektywy 2009/147/WE, lub wymienione w załączniku I do tej dyrektywy, które znajdują się poza obszarami specjalnej ochrony i które uznano za wymagające środków w zakresie renaturalizacji do celów dyrektywy 2009/147/WE,
 - siedliska przyrodnicze wymienione w załączniku I do dyrektywy 92/43/EWG oraz siedliska gatunków wymienionych w załączniku II do tej dyrektywy poza terenami mającymi znaczenie dla Wspólnoty lub specjalnymi obszarami ochrony i zidentyfikowane jako wymagające środków w zakresie renaturalizacji w celu osiągnięcia właściwego stanu ochrony na mocy dyrektywy 92/43/EWG lub uznane za wymagające środków zaradczych do celów art. 6 dyrektywy 2004/35/WE,
 - obszary uznane za wymagające renaturalizacji lub podlegające środkom służącym zapewnieniu niepogarszania się ich stanu zgodnie z planem odbudowy zasobów przyrodniczych mającym zastosowanie w danym państwie członkowskim,

- jednostki gruntów podlegające środkom wymaganym do przywrócenia dobrego stanu ekologicznego części wód powierzchniowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) pkt (iii) dyrektywy 2000/60/WE, lub środkom wymaganym do przywrócenia takich jednolitych części wód do wysokiego stanu ekologicznego, jeżeli jest to wymagane na mocy prawa,
 - jednostki gruntów podlegające środkom w zakresie ponownego tworzenia i odtwarzania terenów podmokłych, o których mowa w części B pkt (vii) załącznika VI do dyrektywy 2000/60/WE,
 - obszary wymagające odbudowy ekosystemu w celu osiągnięcia dobrego stanu ekosystemu zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852^{*****};
- d) systemem monitorowania następujących jednostek użytkowania gruntów o wysokim ryzyku klimatycznym:
- obszary objęte rekompensatą na podstawie art. 13b ust. 5 i 6 rozporządzenia (UE) 2018/841,
 - obszary, o których mowa w art. 5 ust. 1 dyrektywy 2007/60/WE,
 - obszary określone w krajowej strategii przystosowawczej państw członkowskich, charakteryzujące się wysokim ryzykiem naturalnym i spowodowanym przez człowieka, podlegające działaniom na rzecz zmniejszenia zagrożenia klęskami żywiołowymi związanymi z klimatem;
- e) systemem monitorowania zasobów węgla w glebie z wykorzystaniem między innymi rocznych zbiorów danych z badania terenowego użytkowania gruntów i pokrycia terenu (LUCAS).

Wykaz gazów cieplarnianych umożliwia wymianę i integrację danych między elektronicznymi bazami danych a systemami informacji geograficznej, aby ułatwić ich porównywalność i publiczną dostępność.

W latach 2021–2025 państwa członkowskie stosują metody co najmniej poziomu 1 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych, z wyjątkiem metod stosowanych do rezerwuaru węgla, który stanowi co najmniej 25 % emisji lub pochłaniania w danej kategorii źródła lub pochłaniacza będącej priorytetem w krajowym wykazie państwa członkowskiego, ponieważ jego oszacowanie ma znaczący wpływ na sumaryczny wykaz gazów cieplarnianych tego państwa, jeśli chodzi o bezwzględny poziom emisji i pochłaniania, trend emisji i pochłaniania lub niepewność pod względem emisji i pochłaniania w kategoriach użytkowania gruntów, i w tym przypadku stosuje się metody co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z roku 2006 dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

Począwszy od przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych w 2028 r. państwa członkowskie stosują metody co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych; państwa członkowskie jak najwcześniej, a najpóźniej od przedłożenia wykazu gazów cieplarnianych w 2030 r. stosują metody poziomu 3 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych, w odniesieniu do wszystkich szacowanych emisji i pochłaniania w rezerwuarze węgla wchodzącym w zakres jednostek użytkowania gruntów terenów zasobnych w pierwiastek węgla, o których mowa w lit. a), obszarów jednostek użytkowania gruntów objętych ochroną lub renaturalizacją, o których mowa w lit. b) i c), oraz obszarów jednostek użytkowania gruntów w warunkach wysokiego ryzyka klimatycznego w przyszłości, o których mowa w lit. d).

Niezależnie od poprzedniego akapitu, w przypadku gdy obszar objęty którąkolwiek pojedynczą kategorią wymienioną w lit. a)–d) stanowi mniej niż 1 % obszaru zarządzanych gruntów zgłoszonego przez państwo członkowskie, państwa członkowskie stosują metody co najmniej poziomu 2 zgodnie z wytycznymi IPCC z 2006 r. dotyczącymi krajowych wykazów gazów cieplarnianych.

-
- * Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).
- ** Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56).
- *** Dyrektywa 2009/147/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 20 z 26.1.2010, s. 7).
- **** Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).
- ***** Dyrektywa 2007/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. w sprawie oceny ryzyka powodziowego i zarządzania nim (Dz.U. L 288 z 6.11.2007, s. 27).
- ***** Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2020/852 z dnia 18 czerwca 2020 r. w sprawie ustanowienia ram ułatwiających zrównoważone inwestycje, zmieniające rozporządzenie (UE) 2019/2088 (Dz.U. L 198 z 22.6.2020, s. 13).”
-